

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sžfk/50/2017
Identifikačné číslo spisu: 5015200757
Dátum vydania rozhodnutia: 26.06.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Hargaš
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:5015200757.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a z členov senátu JUDr. Kataríny Benczovej a JUDr. Marty Molnárovej v právnej veci sťažovateľky (pôvodne žalobkyne): C. K., nar. XX. P. XXXX, bytom M. č. XXXX/XX, T., právne zast. Advokátskou kanceláriou PETKOV & Co s.r.o., so sídlom Šoltésová 14, Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná č. 63, 974 01 Banská Bystrica, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. k. 1100308/1/217691/2015 z 27. mája 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti sťažovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/148/2015-51 z 20. septembra 2016 takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/148/2015-51 z 20. septembra 2016 z a m i e t a .

II. Najvyšší súd Slovenskej republiky návrhu na polozenie prejudiciálnej otázky Súdnemu dvoru Európskej únie n e v y h o v u j e .

III. Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd, alebo správny súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) žalobu, ako nedôvodnú zamietol. Žalobkyňa riadne a včas podanou žalobou, žiadala zrušiť napadnuté rozhodnutie žalovaného č. k. 1100308/1/217691/2015 zo dňa 27.05.2015, ktorým žalovaný prvostupňové rozhodnutie potvrdil a vec vrátiť žalovanému na ďalšie konanie a súčasne žiadala aj zrušiť prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu, č. k. 9515401/5/342583/2015 z 13.02.2015, ktorým Daňový úrad Žilina rozhodol podľa § 68 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej Daňový poriadok) tak, že určil daňovému subjektu - žalobkyňi rozdiel na dani z pridanej hodnoty v sume 27.051,68 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2006, keď konštatoval, že daň vyrubená daňovým priznaním doručeným dňa 25.04.2016 bola vo výške 12,51 Eur, daň zistená správcom dane vo

vyrubovacom konaní vo výške 27.064,19 Eur, rozdiel dane 27.051,68 Eur, a to za dodanie tovaru z faktúry žalobcu pre odberateľa Harris, a.s. č. 260 100 005, dátum vystavenia faktúry 13.03.2006, dátum daňovej povinnosti 13.03.2006, základ dane 1.743 558,-Sk, daň 331 276,02 Sk, spolu s DPH 2.074 834,-Sk, z faktúry žalobcu pre odberateľa Harris, a.s. č. 260 100 006, dátum vystavenia faktúry 21.03.2006, dátum daňovej povinnosti 21.03.2006, základ dane 2.547 537,-Sk daň 484 032 03 Sk, spolu s DPH 3.031 569,-Sk. O náhrade trov konania žalobcu rozhodol krajský súd podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario. Žalobkyňa nemala v konaní úspech, preto mu právo na náhradu trov konania nevzniká a súd mu náhradu trov konania nepriznal. Rovnako náhradu trov nepriznal ani žalovanému, pretože neboli splnené podmienky stanovené v § 168 SSP.

2. Z odôvodnenia rozsudku krajského súdu vyplýva, že predmetom posudzovania v preskúvanom rozhodnutí žalovaného a prvostupňového správneho orgánu, boli odberateľské faktúry žalobkyne č. 260 100 005 vystavené 13.03.2006 a faktúra č. 260 100 006, dátum vystavenia 21.03.2006 (ďalej len posudzované faktúry, dodávateľské faktúry), ktorými žalobkyňa ako dodávateľ účtovala odberateľovi obchodnej spoločnosti Harris a.s., so sídlom vo Zvolene, IČO: 36 031 615 dodanie tovarov špecifikovaných na predmetných faktúrach, a to konkrétne na faktúre č. 260 100 005 dodanie produktov biele, červené víno, jablkové víno, pomarančová šťava, multivitamín v objemových množstvách od 1 920 ks až do 15 120 ks v celkovej hodnote vrátane DPH 2.074 834,-Sk a faktúre č. 260 100 006 dodanie obdobných výrobkov (víno, šťavy, multivitamín v litrových, resp. v jeden a pol litrových fľaškách v množstve od 3 750 ks až do 10 080 ks, podľa jednotlivého druhu tovaru v celkovej hodnote tovaru 3.031 569,-Sk vrátane DPH. Posudzovanými faktúrami žalobkyňa dodávala obchodnej spoločnosti Harris a.s. rôzny tovar, ktorý mala nakúpiť od obchodnej spoločnosti Seliko Trade a.s. Krupina faktúrami VS 16610157 zo dňa 13.03.2006 a VS 16610170 zo dňa 20.03.2006. Jednalo sa o dodanie veľkého množstva tovaru (vína a rôznych iných nápojov v litrových až 1,5 litrových fľaškách v objeme niekoľko tisíc až 10 000 ks podľa jednotlivého druhu tovaru. Predmetný tovar bol objemný a predpokladal zabezpečenie tak u dodávateľa, ako aj u odberateľa, zabezpečenie dostatočných skladových priestorov, zabezpečenie prepravy, ako i personálnych a technických kapacít uskladnenia a prepravy.

3. Krajský súd sa stotožnil s názorom žalovaného, že vykonaným dokazovaním nebolo preukázané reálne dodanie tovaru, ktorý žalobkyňa mala nakúpiť od obchodnej spoločnosti Seliko Trade, a.s. Krupina a následne predat' obchodnej spoločnosti Harris a.s., keď predmetom posudzovaného konania boli práve dodávateľské faktúry žalobkyne týkajúce sa dodaného tovaru obchodnej spoločnosti Harris, a.s.. Vykonané dokazovanie zo strany správnych orgánov vo vzťahu k dodávateľom a odberateľom žalobkyne, ako aj výsluch žalobkyne, nepreukázalo, že došlo k fyzickému dodaniu tovaru, neboli identifikované miesta, spôsoby a forma reálneho uskladnenia tovaru, vyskladnenia tovaru, ako aj reálnej prepravy takého množstva tovaru.

4. Podľa názoru krajského súdu, správca dane vo vzťahu k dodávateľským faktúram žalobkyne, vykonal rozsiahle dokazovanie a zistil dostatočne skutkový stav veci a vec aj správne posúdil. V konaní bolo preukázané, že správca dane vykonal dokazovanie aj vo vzťahu k odberateľským faktúram žalobkyne (daň na výstupe) tak, ako to vyplýva z protokolu o daňovej kontrole č. 661/320/1662/2011/Bab-A/3 zo dňa 20.01.2011, keď mal preukázané, že žalobkyňa si uplatnila odpočítanie dane z došlých faktúr od dodávateľa Seliko Trade a.s. Krupina, k tovaru, ktorý následne prevádzala dodávateľskými faktúrami obchodnej spoločnosti Harris a.s. V konaní bolo preukázané, že tovar bol nakúpený od obchodnej spoločnosti Seliko Trade a.s. Krupina, bol predaný žalobkyňi a následne žalobkyňou obchodnej spoločnosti Harris a.s., pričom bolo zistené, že odberateľ žalobkyne Harris a.s. nikdy nemal skladové priestory, nevedol skladovú evidenciu, tovar bol podľa tohto subjektu údajne priamo predaný obchodnej spoločnosti Seliko Trade a.s. Krupina, keď navyš aj miestnym zistením vykonaným Daňovým úradom Zvolen v sídle spoločnosti Harris a.s. bolo zistené, že u uvedenej obchodnej spoločnosti, na adrese jej sídla sa nachádza obytný dom, spoločnosť na uvedenej adrese sa nenachádza, nikto ju nepozná, nemá označené sídlo a v týchto priestoroch nemohlo ani byť vykonané fyzické vyskladnenie tovaru od spoločnosti Seliko Trade a.s. Krupina pre odberateľa Harris a.s., keďže samotný odberateľ žalobkyne Harris a.s. nemal kde takéto objemné množstvo tovaru uskladniť a navyš, keď vykonaným dokazovaním ani zo strany žalobkyne, ani zo strany ostatných preverovaných subjektov nebola

preukázaná fyzická preprava takého objemného množstva tovaru. Naviac obchodná spoločnosť Harris a.s. nemala nikdy skladové priestory, žiadnych zamestnancov, preto potom záver správnych orgánov, keď dospeli k záveru, že dodanie tovaru pre obchodnú spoločnosť Harris, a.s. zo strany žalobkyne sa neuskutočnilo, pretože nebola preukázaná existencia takého veľkého množstva tovaru, je správne, keď z vykonaného dokazovania nebola preukázané uskladnenie, vyskladnenie predmetného tovaru, ako aj preprava tovaru. Argument žalobkyne, ktorá tvrdila, že žalovaný a správca dane rozhodli len na základe skutočností, že nebolo v konaní preukázané vykonanie prepravy tovaru, krajský súd neakceptoval, keď z obsahu administratívneho spisu, ako aj z dôvodov žalovaného a prvostupňového rozhodnutia je preukázané, že správca dane vykonal dokazovania nielen k otázkam vykonania prepravy tovaru zo Seliko Trade a.s. k žalobkyni a od žalobkyne k Harris a.s., resp. priamo zo Seliko Trade a.s. Krupina do Harris a.s., ale vykonal dokazovanie aj v súvislosti s tým, či bolo preukázané, že dodávatelia žalobkyne a jej následní odberatelia, ako aj samotná žalobkyňa mala dostatočné skladové priestory, technické a personálne kapacity, v ktorých bolo fyzicky možné takéto objemné množstvo tovaru uskladniť a vyskladniť (zaevidovať) a aj k preukázaniu, že k uskladneniu a následnému vyskladneniu tovaru v konkrétnych priestoroch došlo, teda nielen k preprave takéhoto objemného množstva tovaru. V tomto smere krajský súd nezistil pochybenie správnych orgánov, nakoľko vykonal rozsiahle dokazovanie k rôznym okolnostiam dodania tovaru a dospeli správnou úvahou k záveru, že nebolo žiadnymi dôkazmi preukázané dodanie predmetného tovaru.

5. Krajský súd zdôraznil, že k nároku na odpočet DPH z daňového dokladu je potrebné nielen deklarovať určité zdaniteľné plnenie pri splnení všetkých formálnych a právnych náležitostí, ale tento nárok vzniká až momentom faktického uskutočnenia deklarovaných zdaniteľných plnení, konkrétne v deň, keď pri tomto tovare vznikla daňová povinnosť, ktorá vzniká dodaním tovaru. Pre účely Zákona o DPH vzniká tento moment až faktickým uskutočnením deklarovaných zdaniteľných plnení. Správca dane je povinný pri zistení podmienok pre odpočet DPH overovať danú obchodnú transakciu nielen u odberateľa, ale i na strane dodávateľa. Pokiaľ nie je preukázané, že na strane dodávateľa k zdaniteľnému plneniu došlo a z tohto titulu k odvodu dane na výstupe, nemôže byť priznaný nárok na odpočet dane na vstupe.

6. Krajský súd mal preukázané, že na posudzovaných faktúrach žalobkyňa špecifikovala tovar čo do množstva, druhu, jednotkovej a konečnej ceny, hodnotu tovaru bez DPH, ako aj hodnotu DPH a hodnotu tovaru vrátane DPH. Teda jednoznačne, v posudzovaných faktúrach vyčíslila výšku DPH. Z tejto výšky potom správne orgány aj vychádzali. V prejednávanej veci vo vzťahu k posudzovaným faktúram však bola spochybnená existencia tovaru, ktorý mal byť predmetom obchodovania a je na mieste otázka, s akou odbornou starostlivosťou žalobkyňa pristupovala pri realizácii zdaniteľného obchodu, keď obchodovala s niečím, čo zrejme neexistovalo. Takýto obchod, o ktorom svedčí len existencia formálnych dokladov nevystihuje reálnu podstatu a ekonomický účel podnikania. V takom prípade by sa dalo hovoriť o podieľaní sa na zneužití práva vyplývajúceho zo zásady neutrality dane z pridanej hodnoty všetkými zúčastnenými článkami obchodného reťazca.

7. Krajský súd ďalej zdôraznil, že skutkový stav vo vzťahu k dani na vstupe bol už dostatočne preukázaný v už skorších štádiách daňového konania a to pred vyhlásením rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 20S/148/2015-51 zo dňa 20.09.2016, keď podľa tohto rozsudku správca dane aj žalovaný vo vzťahu k dani na vstupe, dostatočne zistili skutkový stav veci a správne vec aj právne posúdili, keď dospeli k záveru, že k dodaniu tovaru nedošlo a preto nevzniklo ani právo na odpočítanie dane.

8. Pokiaľ ide o daň na výstupe, t. j. pri predaji žalobkyne jej odberateľovi Harris a.s. Zvolen, k týmto skutočnostiam taktiež správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci. Bolo nesporné, že nešlo o reálne plnenie ani na tomto stupni obchodného reťazca a k reálnemu dodaniu tovarov spoločnosti Harris a.s. nedošlo podľa vystavených faktúr. Pokiaľ správca dane a žalovaný odôvodnili povinnosť platiť daň z týchto faktúr ustanoveniami čl. 21 ods. 1 písm. d) smernice Rady č. 77/388/EHS zo 17.05.1977, tzv. šiesta smernica v spojení s § 71 ods. 6 Zákona o DPH platného v zdaňovacom období január 2006, vec správne právne posúdili. K tomuto právnomu posúdeniu súd dodáva. Krajský súd poukázal na to, od samotnej účinnosti Zákona o DPH (dňom 01. mája 2004, t. j. platnosťou Zmluvy o pristúpení SR k Európskej únii) je šiesta smernica taktiež súčasťou Zákona o DPH ako bod č. 1 prílohy č. 6 Zákona o

DPH. Súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 440/2011, podľa ktorého šiesta smernica okrem toho, že bola transponovaná do jednotlivých ustanovení Zákona o DPH, bola aj osobitným ustanovením - prílohou č. 6, bodom 1 Zákona o DPH prevzatá ako celok. Príloha č. 6 je súčasťou Zákona o DPH, a preto právne záväzná. V dôsledku toho, v prípade takto prevzatej smernice, nemôže ísť o rozpor s účinkami aktov sekundárneho komunitárneho práva. S poukazom na zdaňovacie obdobie január 2006 bolo teda potrebné aplikovať Zákon o DPH v súlade s cieľmi a obsahom šiestej smernice.

9. S takýmto výkladom, ako ho učinil žalovaný správny orgán i správca dane, sa v plnom rozsahu stotožnil aj krajský súd. Konkrétne súd považoval tento výklad ust. § 71 ods. 6 Zákona o DPH v spojení s čl. 21 bod 1 písm. d) šiestej smernice za jediný kompatibilný s právom Európskej únie, a preto jediný prípustný, a to bez ohľadu na to, že všeobecná povinnosť vyplývajúca z čl. 21 ods. 1 písm. d) šiestej smernice, ako aj čl. 203 smernice Rady 2006/112/ES z 28.11.2006 transponovanej dňom 01. január 2008 (ktorá povinnosť je v tomto článku totožná s povinnosťou v čl. 21 ods. 4 písm. d) šiestej smernice), bola výslovne prevzatá do Zákona o DPH až s účinnosťou od 01. januára 2010, a to konkrétne v § 69 ods. 5 citovaného zákona. Medzera, ktorá vznikla v právnom poriadku Slovenskej republiky transponovaním šiestej smernice a smernice 2006/112/ES týkajúca sa vymedzenia osôb povinných platiť DPH bola zákonným postupom preklenutá eurokonformným výkladom ovplyvneným konkrétnym znením a stanoveným cieľom týchto smerníc. Krajský súd sa preto v plnom rozsahu stotožnil s právnym posúdením prvostupňového aj žalovaného správneho orgánu, že žalobca je povinný zaplatiť daň uvedenú na faktúrach na výstupe vo výške, ako bola na týchto faktúrach uvedená a argumentáciu žalobcu v tomto smere vyhodnotil ako nedôvodnú.

10. Krajský súd návrh na peňažnú moderáciu výšky plnenia určeného v napadnutom rozhodnutí zo strany žalobcu neakceptoval. Vychádzal zo skutočností, že žalobkyňa nepreukázala skutočnosť týkajúcu sa jej osoby, že uplatnená výška peňažného plnenia je nepríjemná, resp. voči nej likvidačná. I keď nepredložila listinné dôkazy (ani iné dôkazy), že je poberateľkou dôchodku, málo prevyšujúceho čiastku 300 € a nemá zdroj príjmu, krajský súd poukazuje, že tieto tvrdenia nepreukazujú skutočné osobné a majetkové pomery žalobkyne a nepreukazujú nepríjemnosť peňažného plnenia a možnosť „likvidácie“ žalobkyne, v súvislosti s výkonom napadnutého rozhodnutia.

11. Krajský súd mal za to, že žalobkyňa bola povinná do rozhodnutia súdu, spolu s podaním návrhu na realizáciu peňažného moderovania, predložiť listinné dôkazy, ktoré preukazujú jej majetkové pomery a preukázať, že uplatnenie peňažného plnenia, ktoré je obsahom výroku rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím, je voči nej nepríjemné alebo likvidačné. Navrhovaný dôkaz výsluch žalobkyne ani nemohol preukázať uvedené skutočnosti, keď majetkové pomery bola spôsobilá žalobkyňa preukázať predložením listinných dôkazov, ktoré preukazujú napr. vlastníctvo resp. nevlastnenie žiadnych nehnuteľností, stav na finančných účtoch žalobkyne, resp. iné listinné dôkazy, ktoré by preukazovali, aké sú jej skutočné majetkové pomery. Krajský súd dospel k záveru, že návrh žalobkyne na aplikáciu peňažnej moderácie v súlade s § 192 SSP nie je dôvodný, keď žalobkyňa nepreukázala skutočnosť, ktoré by preukazovali, že určená výška peňažného plnenia je nepríjemná alebo voči nej likvidačná.

12. Krajský súd poukázal na ust. § 192 SSP fakticky je „preklopením“ peňažnej moderácie, ktorá bola súčasťou úpravy § 250i ods. 2 v spojení s § 250j ods. 5 O.s.p. účinného do 30.06.2016, keď Správny súdny poriadok rozdelil moderáciu na peňažnú moderáciu vyjadrenú v § 192, ktorá sa týka moderácie peňažného plnenia alebo peňažnej náhrady škody a sankčnú moderáciu, ktorú upravil v § 198 a nasl. SSP. Ustanovenia O.s.p. v § 250j ods. 5 viazalo realizáciu moderácie, vo vzťahu k náhrade škody peňažného plnenia a peňažnej sankcie, len vo veciach, ktoré boli vymedzené v § 250j ods. 2 O.s.p., týkali sa vecí, pokiaľ správny orgán, podľa osobitného zákona, rozhodoval o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov § 7 ods. 1 O.s.p., alebo rozhodoval o uložení sankcie. I keď treba konštatovať, že v súlade so znením § 250j ods. 2 O.s.p. nie je peňažná moderácia v § 192 SSP definovaná, podľa názoru krajského súdu nie je možné túto peňažnú moderáciu aplikovať na všetky peňažné plnenia, teda vrátane tých peňažných plnení, ktorými

ukladajú príslušné správne orgány, v danom prípade žalovaný v spojení s prvostupňovým správnym orgánom, daňovú povinnosť vo vzťahu k daňovému subjektu. Krajský súd má za to, že v prípade peňažného plnenia, ktoré je obsahom správneho rozhodnutia, v ktorom je vyjadrené, vo výške peňažného plnenia, plnenie si povinností daňového subjektu voči štátu (povinnosť uloženia povinnosti žalobkyne zaplatiť daň z pridanej hodnoty - plnenie zákonnej daňovej povinnosti), nie je možné aplikovať inštitút peňažnej moderácie.

II.

13. Proti rozsudku krajského súdu podala sťažovateľka riadne a včas kasačnú sťažnosť z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. f) a g) SSP a navrhla aby súd zmenil rozsudok krajského súdu tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie a sťažovateľke zároveň prizná náhradu trov konania pred krajským súdom ako aj trov konania o kasačnej sťažnosti v rozsahu 100 %.

14. Sťažovateľka uviedla, že sa nestotožňuje s názorom správneho súdu, že nebolo v daňovom konaní preukázané reálne dodanie tovaru a tiež, že sťažovateľke nevzniklo právo na odpočet dane na výstupe, keďže daňová povinnosť sťažovateľky nevznikla. Sťažovateľka poznamenala, že v ust. § 19 ods. 1 prvá veta zákona č. 222/2004 Z.z. o DPH a ani v inom ustanovení predmetného zákona nie je zmienka o podmienke prepravovania tovaru, ako podmienke dodania v zmysle, že ak dodávateľ neodošle tovar na prepravu, nedošlo k dodaniu tovaru a teda ani k vzniku daňovej povinnosti. V tejto súvislosti poukázala sťažovateľka na čl. 14 bod 1 smernice Rady 2006/122/ES z 28.11.2006, podľa ktorého je dodaním tovaru „prevod práva nakladať s hmotným majetkom ako majiteľ“ interpretovaného vo svetle čl. 31, ktorý upravuje dodanie tovaru bez prepravy. Sťažovateľka má za to, že niet pochyb o tom, že preprava tovaru a jeho fyzické prevzatie odberateľom od dodávateľa nie je podmienkou vzniku daňovej povinnosti podľa smernice o to menej podľa eurokonformne interpretovaného ust. § 19 ods. 1 zákona o DPH. K záveru o nevzniknutí daňovej povinnosti dospel krajský súd bez riadneho skúmania ďalších okolností prípadu, ktoré sú podľa judikatúry ESD kľúčové pre správne a zákonné rozhodnutie o práve na priznanie odpočítania dane na vstupe, v tejto súvislosti poukázala sťažovateľka na vec C-18/13 Maks Pen.

15. Podľa sťažovateľky krajský súd žiadne skutočnosti obhajujúc striktné uplatnenie zásad proporcionality pri uplatňovaní dane a najmä neutrality dane v súlade s konštantnou judikatúrou ESD v napádanom rozsudku neuvádza a podľa názoru sťažovateľky, súd ani nekonštatuje objektívne zistenia skutočnosti odôvodňujúcich prelomenie zásady neutrality, vo forme výlučne výnimočne prípustného nepriznania odpočítania dane ako základného mechanizmu fungovania systému DPH v EÚ a to napriek konštantnej judikatúre ESD. Krajský súd mal podľa názoru sťažovateľky zistiť, či v daňovom konaní boli zisťované skutočnosti, napr. či u dodávateľa sťažovateľky vzhľadom na okolnosti prípadu nemohlo dôjsť k daňovému podvodu a súčasne, či sa sťažovateľ na tomto daňovom podvode vedome podieľal, resp. o nečestnom konaní dodávateľa alebo o daňovom podvode vedel alebo musel vedieť a taktiež, či nedošlo vzhľadom na okolnosti prípadu u platiteľa dane k zneužitiu práva na odpočet dane na vstupe výlučne s cieľom získať pre seba daňovú výhodu, a ak áno, či túto daňovú výhodu platiteľ dane získal. V tejto súvislosti sťažovateľka opätovne poukázala na prípad C-18/13 Maks Pen a na skutočnosť, že o podvodnom konaní nevedela ani vedieť nemohla. Okolnosti vedúce k získaniu daňovej výhody podľa sťažovateľky neboli v konaní preukázané. Ak by aj boli preukázané objektívne okolnosti, mal krajský súd podľa sťažovateľky postupovať pri vydávaní napádaného rozsudku prihliadať na rozhodnutie ESD C-504/10 Tanoach.

16. Krajský súd podľa sťažovateľky akoby pripustil priamy účinok smernice voči fyzickej osobe v tom zmysle, že smernica zaväzuje fyzickú osobu priamo aj v prípade, ak jej ukladá povinnosti, takýto prístup je ale zo strany ESD a jeho rozhodovacej činnosti vylúčený. Štátne orgány nikdy nesmú požadovať od osôb, aby plnili povinnosti vyplývajúce im zo smernice bez toho, aby bola smernica v tejto relevantnej časti v celom rozsahu a správne transponovaná. Ak k transpozícii nedošlo, osoba povinnosťou vyplývajúcou zo smernice viazaná v žiadnom prípade nie je. Sťažovateľka ďalej poukázala, že štát prostredníctvom daňových orgánov má dostatok možností a prostriedkov na to, aby nečestné praktiky zdaniteľných osôb zisťoval a sankcionoval prípadne inicioval trestnoprávnu zodpovednosť.

17. Hypotéza § 71 ods. 6 zákona o DPH predpokladá existenciu daňovej povinnosti a teda len pre prípad, ak daňový subjekt vo faktúre uvedie daňovú povinnosť vyššiu, než je táto existujúca daňová povinnosť, upravuje pre daňový subjekt povinnosť zaplatiť túto vo faktúre uvedenú vyššiu daň. Ak je potom skutkovým zistením v posudzovanom prípade, že daňová povinnosť nevznikla, lebo tovar nebol nikdy dodaný, je zrejmé, že nie je splnená hypotéza právnej normy obsiahnutej predmetnom ustanovení a teda nie je možné na daný prípad aplikovať dispozíciu tejto právnej normy. Vzhľadom na vyššie uvedené, správny súd podľa sťažovateľky nesprávne právne vec posúdil.

18. Záverom navrhla sťažovateľka, aby kasačný súd prerušil konanie podľa ust. § 100 ods. 1 písm. c) SSP a aby sa súd obrátil na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnou otázkou: „Má sa článok 203 Smernice DPH interpretovať tak, že nebráni vnútroštátnej praxi orgánov v prípade preukázania neexistencie zdaniteľných plnení u dodávateľa zdaniteľnej osoby a následného neoprávneného odpočtu dane na vstupe z dôvodu, že zdaniteľná osoba sa podieľala na daňovom podvode dodávateľa tým, že vedela o neexistencii týchto zdaniteľných plnení, požadovať zaplataenie dane na výstupe zdaniteľnej osoby za to isté neexistujúce zdaniteľné plnenie len z dôvodu, že je táto daň uvedená na faktúre?“

III.

19. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti sťažovateľky nevyjadril.

IV.

20. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „kasačný súd“) ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok správneho súdu z dôvodov a v rozsahu uvedenom v kasačnej sťažnosti sťažovateľky (453 ods. 1 a 2 SSP) a po jej preskúmaní dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná a je potrebné ju zamietnuť. Kasačný súd rozhodol o kasačnej sťažnosti bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP). Miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bol zverejnený na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v lehote najmenej piatich dní pred jeho vyhlásením (§ 137 ods. 4 SSP v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

21. Kasačný súd z administratívneho spisu zistil, že žalovaný rozhodnutím č. 1100308/1/217691/2015 zo dňa 27.05.2015, prvostupňové rozhodnutie č. k. 9515401/5/342583/2015 z 13.02.2015, ktorým Daňový úrad Žilina rozhodol podľa § 68 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej Daňový poriadok) tak, že určil daňovému subjektu - sťažovateľke rozdiel na dani z pridanej hodnoty v sume 27.051,68 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie marec 2006, keď konštatoval, že daň vyrubená daňovým priznaním doručeným dňa 25.04.2016 bola vo výške 12,51 Eur, daň zistená správcom dane vo vyrubovacom konaní vo výške 27.064,19 Eur, rozdiel dane 27.051,68 Eur, a to za dodanie tovaru z faktúry žalobcu pre odberateľa Harris, a.s. č. 260 100 005, dátum vystavenia faktúry 13.03.2006, dátum daňovej povinnosti 13.03.2006, základ dane 1.743 558,-Sk, daň 331 276,02 Sk, spolu s DPH 2.074 834,-Sk, z faktúry žalobcu pre odberateľa Harris, a.s. č. 260 100 006, dátum vystavenia faktúry 21.03.2006, dátum daňovej povinnosti 21.03.2006, základ dane 2.547 537,-Sk daň 484 032 03 Sk, spolu s DPH 3.031 569,-Sk.

22. Správne orgány na základe vykonanej daňovej kontroly dospeli k záveru, že sťažovateľka nepreukázala reálne dodanie tovaru deklarovaného na faktúrach v zmysle § 8 zákona o DPH, z ktorého dôvodu nevznikla daňová povinnosť podľa § 19 ods. 1 zákona o DPH a teda ani právo na odpočítanie dane podľa § 49 ods. 1 a 2 zákona o DPH.

23. Podľa § 19 ods. 1, prvá a druhá veta zák. č. 222/2004 Z.z. (v znení účinnom k 31.12.2007) daňová povinnosť vzniká dňom dodania tovaru. Dňom dodania tovaru je deň, keď kupujúci nadobudne právo nakladať s tovarom ako vlastník.

24. Podľa § 49 ods. 1 zák. č. 222/2004 Z.z. (v znení účinnom k 31.12.2007) právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

25. Podľa § 71 ods. 1 Zákona o DPH v znení účinnom k 31.12.2007 pri každom dodaní tovaru a dodaní služby v tuzemsku pre zdaniteľnú osobu a pre právnickú osobu, ktorá nie je zdaniteľnou osobou, je platiteľ povinný vyhotoviť faktúru. Platiteľ je povinný vyhotoviť faktúru aj v prípade, ak je platba prijatá pred dodaním tovaru a predtým, ako je poskytovanie služby skončené. Platiteľ vyhotoví faktúru najneskôr do 15 dní od vzniku daňovej povinnosti. Ak v kalendárnom mesiaci vznikne platiteľovi daňová povinnosť prijatím jednej alebo viacerých platieb a zároveň aj dodaním tovaru alebo dodaním služby, na ktoré prijal jednu alebo viac platieb, môže platiteľ vyhotoviť jednu faktúru, a to najneskôr do 15 dní od vzniku poslednej daňovej povinnosti vzťahujúcej sa na toto dodanie tovaru alebo dodanie služby v tomto kalendárnom mesiaci. Platiteľ nie je povinný na účely dane vyhotoviť faktúru, ak ide o tovar alebo službu, ktorá je dodaná s oslobodením od dane podľa § 28 až 42.

26. Podľa § 71 ods. 2 Zákona o DPH v znení účinnom k 31.12.2007 faktúra musí obsahovať

- a) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne platiteľa, ktorý dodáva tovar alebo službu, a jeho identifikačné číslo pre daň,
- b) meno a adresu sídla, miesta podnikania, prípadne prevádzkarne alebo bydliska príjemcu tovaru alebo služby a jeho identifikačné číslo pre daň, ak mu je pridelené,
- c) poradové číslo faktúry,
- d) dátum, keď bol tovar alebo služba dodaná, alebo dátum, keď bola platba podľa odseku 1 prijatá, ak tento dátum možno určiť a ak sa odlišuje od dátumu vyhotovenia faktúry,
- e) dátum vyhotovenia faktúry,
- f) množstvo a druh dodaného tovaru alebo rozsah a druh dodanej služby,
- g) základ dane, jednotkovú cenu bez dane a zľavy a rabaty, ak nie sú obsiahnuté v jednotkovej cene,
- h) sadzbu dane alebo údaj o oslobodení od dane,
- i) výšku dane spolu v slovenských korunách.

27. Podľa § 71 ods. 3 Zákona o DPH v znení účinnom k 31.12.2007 za faktúru sa považuje aj

- a) dohoda o platbách nájomného, ktorá je súčasťou nájomnej zmluvy, ak obsahuje údaje podľa odseku 2,
- b) dohoda o platbách, ktorá je súčasťou zmluvy o dodaní elektriny, plynu, vody, tepla, ak dohoda o platbách pokrýva obdobie najviac 12 kalendárnych mesiacov a ak obsahuje údaje podľa odseku 2.

28. Podľa § 71 ods. 4 Zákona o DPH v znení účinnom k 31.12.2007 za faktúru sa považuje aj

- a) cestovný lístok vydaný prevádzkovateľom verejnej hromadnej dopravy osôb, ktorý je platiteľom, ak cestovný lístok obsahuje jeho obchodné meno, dátum vyhotovenia a cenu vrátane dane,
- b) podkladová časť nálepky, ktorou sa preukazuje zaplatenie úhrady za užívanie diaľnic, ciest pre motorové vozidlá a ciest I. triedy v tuzemsku, ktorá ostane príjemcovi služby po oddelení nalepovacej časti nálepky, ak podkladová časť nálepky obsahuje obchodné meno dodávateľa služby, cenu vrátane dane a sumu dane.

29. Podľa § 71 ods. 6 Zákona o DPH v znení účinnom k 31.12.2007 ak platiteľ vo faktúre uvedie vyššiu sumu dane, ako je povinný platiť podľa tohto zákona, je povinný platiť túto vyššiu sumu dane.

30. Kasačný súd v súvislosti s vyššie citovanými ustanoveniami zákona pripomína, že uplatnenie práva na odpočítanie dane v zmysle § 51 ods. 1 zákona o DPH je viazané na kumulatívne splnenie všetkých stanovených podmienok, pričom už nesplnenie jednej z nich vylučuje priznanie nároku. Dodanie tovaru, na základe ktorého vznikla daňová povinnosť, je základnou podmienkou uplatnenia odpočtu dane. Platiteľ musí v tomto prípade preukázať, že pri tomto tovare vznikla daňová povinnosť, a to nielen po formálnej stránke (vystavenými dokladmi), ale aj po stránke obsahovej. Nestačí len formálne deklarovať dodanie tovaru faktúrou, ale je potrebné preukázať aj vecné naplnenie. Samotná faktúra bez ďalšieho nie je dôkazom o tom, že daňový subjekt skutočne nakúpil tovar, pri ktorom vznikla daňová povinnosť a má právo nakladať s hmotným majetkom ako vlastník. Prijatie faktúry s formálne splnenými náležitosťami podľa § 71 zákona o DPH ešte nezakladá možnosť uplatnenia práva na odpočítanie dane z tejto faktúry. To znamená, že zákonné podmienky, po splnení ktorých vzniká platiteľovi nárok na odpočet dane, nespočívajú len vo formálnej deklarácii, teda v predložení dokladov s predpísaným obsahom, ale tieto musia odrážať reálne plnenie. Uvedené sťažovateľka, ako preverovaný daňový subjekt, nespĺnila. Faktúra

vystavená v súlade s § 71 zákona o DPH je dôkazom len vtedy, ak bola vystavená na základe reálneho plnenia, ktorého uskutočnenie bola sťažovateľka povinná preukázať. Sťažovateľka však v daňovom konaní nepredložila žiaden relevantný dôkaz o tom, že k dodávke tovaru, deklarovaneho na sporných faktúrach, reálne došlo.

31. Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) a v § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužitelnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre. V tomto prípade dôkazná povinnosť zaťažuje daňový subjekt, a teda je jeho povinnosťou preukázať všetky ním tvrdené skutočnosti. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom.

32. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 2Sžf/52/2011 22.08.2012, sp. zn. 5Sžf/52/2011 z 28. júna 2012, ako aj na rozsudok sp. zn. 2Sžf/4/2009 z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. III. ÚS 78/2011-17 z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte - žalobcovi (§ 29 ods. 8 zákona č. 511/1992 Zb. v spojení s § 49 ods. 2, § 51 zákona o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu - žalobcu, ktorý disponuje svojím právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania dane z pridanej hodnoty) a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty uznaný ako oprávnený“.

33. DPH je ľahko zneužitelná, preto každý subjekt pri svojom podnikaní musí byť dostatočne predvídavý a obozretný, aby reálny obsah faktúry mohol preukázať aj inými dôkazmi pred daňovými orgánmi, čo sťažovateľka nesporne nepreukázala. Kasačný súd, vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci, dospel k zhodnému záveru ako správny súd a správne orgány oboch stupňov, že sťažovateľka neunesla dôkazné bremeno a nepreukázala reálne dodanie tovaru deklarovaneho spornými faktúrami.

34. K námietke sťažovateľky, že preprava tovaru nie je podmienkou dodania tovaru a že v jej prípade došlo k dodaniu tovaru okamihom konsenzu o prevode vlastníckeho práva, kasačný súd uvádza, že z obsahu administratívneho spisu, ako aj z rozhodnutí žalovaného a správneho orgánu prvého stupňa jednoznačne vyplýva, že v tomto prípade nebola preukázaná už len samotná existencia tovaru deklarovaneho na sporných faktúrach. Skutočnosť zisťované ohľadne prepravy, manipulácie a skladovania tovaru dodávateľom sťažovateľky, sťažovateľkou a aj jej odberateľom, slúžili správcovi dane na verifikáciu tvrdení a dokladov predkladaných sťažovateľkou počas daňovej kontroly. Skutočnosť, že sťažovateľka nepreukázala, že tovar deklarovany na sporných faktúrach bol prepravovaný medzi dodávateľom sťažovateľky a sťažovateľkou a následne medzi sťažovateľkou a jej odberateľom, je jedným, avšak vôbec nie jediným z dôvodov, na základe ktorých správne orgány dospeli k záveru, že v tomto prípade samotný tovar deklarovany na faktúrach neexistoval.

35. Kasačný súd má z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že správca dane vykonal dokazovanie nielen k otázkam vykonania prepravy tovaru od dodávateľa Seliko Trade, a.s. sťažovateľke a od sťažovateľky odberateľovi Harris a.s., ale vykonal dokazovanie aj v súvislosti s tým, či bolo preukázané, že dodávateľ sťažovateľky, jej odberateľ, ako aj samotná sťažovateľka mali dostatočné skladové priestory, technické a personálne kapacity, v ktorých bolo fyzicky možné množstvo tovaru deklarovaneho na sporných faktúrach uskladniť, vyskladniť, zaevidovať, ako aj dokazovanie k

preukázaniu, že k uskladneniu a následnému vyskladneniu tovaru v konkrétnych priestoroch došlo.

36. Ako nedôvodnú vyhodnotil kasačný súd aj námietku sťažovateľky, že správne orgány a ani správny súd neuviedli žiadne objektívne skutočnosti, odôvodňujúce prelomenie zásady neutrality DPH vo forme nepriznania nároku na odpočet dane. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na to, že v tomto prípade sťažovateľka nedisponovala existenciou materiálneho plnenia, a teda deklarovala nákup a následný predaj tovaru, ktorého existencia nebola z jej strany preukázaná.

37. Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva právo členských štátov vnútroštátnym právom zabezpečiť, v záujme ochrany oprávnených nárokov štátov na inkaso DPH, podmienky na zamedzenie zneužívania jednotného systému DPH, avšak s prihliadnutím na zásadu proporcionality so zamedzením neprimeraného zásahu do práv platiteľov DPH na vrátenie DPH nimi zaplatenej v súvislosti so zabezpečovaním ich zdaniteľných plnení na vstupe. V tomto ohľade je úprava DPH vnímaná ako právo každého platcu DPH na odpočet DPH zaplatenej ním na vstupe vzťahujúce sa na všetky operácie výroby a distribúcie po odpočítaní dane, ktorou boli priamo zaťažené jednotlivé nákladové prvky tvoriace cenu, pričom otázka, či DPH splatná vo vzťahu k predchádzajúcim alebo nasledujúcim predajom dotknutého tovaru bola alebo nebola zaplatená do štátnej pokladnice, nemá vplyv na právo platiteľa dane na odpočet DPH zaplatenej na vstupe. Uvedený výklad zásady neutrality DPH vyplýva z judikatúry Súdneho dvora, napr. rozsudky v spojených veciach Kittel (C-439/04) a obchodná spoločnosť Recolta Recycling (C-440/04) a v spojených veciach Optigen Ltd (C-354/03), Fulcrum Electronics Ltd (C-355/03), Bond House Systems (C-484/03). Avšak Súdny dvor vo svojej judikatúre taktiež konštatuje, že vnútroštátnemu súdu prináleží odmietnuť priznanie práva na odpočet, ak sa vo svetle objektívnych skutočností preukáže, že platiteľ dane sa svojou kúpou zúčastňuje na plnení, ktoré je súčasťou podvodu vo vzťahu k DPH, a to aj vtedy, ak dotknuté plnenie spĺňa objektívne kritériá, na ktorých sú založené pojmy dodávka tovaru platiteľom dane a hospodárska činnosť (Kittel a Recolta Recycling č. C-439/04, C-440/04).

38. Pokiaľ sa týka judikatúry Súdneho dvora, na ktorú sa sťažovateľka odvolávala, kasačný súd konštatuje, že v ňou uvádzaných rozhodnutiach sa nejednalo o obchod, v ktorom by bola spochybnená samotná existencia jeho predmetu, t. j. existencia prevádzaného tovaru a s tým spojený reálny základ deklarovaného zdaniteľného plnenia. Súdny dvor vychádzal z predpokladu, že príslušné daňové orgány a ani vnútroštátne súdy nespochybnovali reálny základ kontrolovaných zdaniteľných plnení, ale vychádzali z predpokladu, že zdaniteľné plnenie sa uskutočnilo tak, ako to vyplývalo z faktúr, a že faktúry obsahovali všetky zákonom požadované údaje a teda boli splnené vecné a formálne podmienky práva na odpočet dane. To znamená, že sporné daňové kontroly sa týkali reálnych zdaniteľných obchodov. Avšak v tomto prípade týkajúcom sa sťažovateľky bola spochybnená už samotná existencia tovaru, ktorý mal byť predmetom obchodovania. Nakoľko sťažovateľka bola priamo účastná deklarovaného zdaniteľného plnenia, nemôže sa obhajovať nemožnosťou dosahu a preverenia zákonom vyžadovaných náležitostí, vyplývajúcich z danej obchodnej transakcie, nakoľko bola sama spoluaktérom tejto transakcie a bolo jej povinnosťou zachovať zákonnosť tohto postupu, ako aj zabezpečiť potrebné podklady na preukázanie oprávnenosti uplatnenia nároku na odpočet DPH. V takom prípade by sa dalo hovoriť o podieľaní sa na zneužití práva vyplývajúceho zo zásady neutrality DPH všetkými zúčastnenými článkami obchodného reťazca tak, ako to uzavreli správne orgány a správny súd.

39. Vzhľadom na skutočnosť spochybnenia existencie prevádzaného tovaru, a teda reálnosti na všetkých stupňoch obchodného reťazca deklarovaných zdaniteľných plnení, sa javí dôkazné bremeno zaťažujúce sťažovateľku, spočívajúce len v predložení zákonom požadovaných formálne vyhotovených daňových dokladov, ako nedostatočné. Bolo potrebné, aby sama sťažovateľka preukázala, že vynaložila a prijala všetky rozumné opatrenia a starostlivosť vyplývajúcu z rizika podnikateľskej zodpovednosti za dosahovanie účelu jej hospodárskej činnosti, aby zabránila tomu, že sa ocitne v kolotoči fiktívnych zdaniteľných plnení zneužívajúcim právo poskytované zásadou neutrality DPH.

40. K námietkam sťažovateľky ohľadne nesprávnej aplikácie § 69 ods. 5 a § 71 ods. 6 zákona o DPH a čl. 21 ods. 1 písm. d) šiestej smernice správnym súdom, kasačný súd poznamenáva, že vnútroštátna

právna úprava dane z pridanej hodnoty musí byť kompatibilná s právom Európskej únie a vykladaná v súlade s jej právnou úpravou, teda v tomto prípade (vzhlľadom na zdaňovacie obdobie január 2006) so šiestou smernicou Rady 77/388/EHS zo 17.05.1977 o zosúladiení právnych predpisov členských štátov týkajúcich sa daní z obratu spoločný systém dane z pridanej hodnoty: jednotný základ jej stanovenia v jej zmenenom a doplnenom znení (pozri napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8SŽf/30/2013 z 24.04.2014).

41. Kasačný súd zároveň dodáva, že na predmetný prípad sa vzhlľadom na zdaňovacie obdobie marec 2006 smernica Rady 2006/112/ES, účinná od 01.01.2007, na ktorú sa sťažovateľka v kasačnej sťažnosti odvolávala, nevzťahuje.

42. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sťažovateľky sa správny súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde. Správny súd správne právne posúdil predmetnú vec a neporušil práva sťažovateľky na spravodlivý proces. Námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil kasačný súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia správneho súdu. Z uvedeného dôvodu kasačný súd kasačnú sťažnosť sťažovateľky podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

43. Tak isto sa kasačný súd stotožnil v plnej miere s argumentami správneho súdu ohľadne návrhu na predloženie prejudiciálnej otázky a návrh na predloženie takejto otázky zamietol.

44. Kasačný súd vychádza z toho, že od samotnej účinnosti Zákona o DPH, ktorá nastala platnosťou Zmluvy o pristúpení Slovenskej republiky k Európskej únii k 01.05.2004, je Šiesta smernica Rady č. 77/388/EHS zo 17.05.1977 (ďalej len Šiesta smernica) taktiež súčasťou Zákona o DPH, ako je aj súčasťou právneho poriadku bod 1 prílohy č. 6 Zákona o DPH. O Šiestej smernici je potrebné konštatovať, že bola ako celok prevzatá do nášho právneho poriadku práve účinnosťou Zákona o DPH (01.05.2004) a je právne záväzná. (Poukazuje na nález Ústavného súdu II. ÚS 440/2011 zo dňa 11.10.2012). V čl. 21 bod 1 písm. d) Šiestej smernice je zakotvená povinnosť platiť DPH akejkoľvek osobe, ktorá uvedie DPH na faktúre alebo inom dokumente, ktorý sa používa ako faktúra. Je to rovnaká povinnosť ako v čl. 203 Smernice Rady 2006/112/ES z 28.11.2006 o spoločnom systéme DPH, čo znamená, že túto povinnosť mala žalobkyňa podľa oboch smerníc, a to už od 01.05.2004. Hoci táto konkrétna povinnosť bola implementovaná do právneho poriadku Slovenskej republiky až 01.01.2010, v § 69 ods. 5 Zákona o DPH, táto povinnosť zaväzovala žalobkyňu už na základe obsahu Šiestej smernice do 31.12.2007 a Smernice Rady 2006/112/ES od 01.01.2008, ktorá bola taktiež súčasťou nášho právneho poriadku ako príloha č. 6 bod 7 k Zákonom o DPH. Smernica Rady 2006/112/ES bola implementovaná do nášho právneho poriadku, teda do Zákona o DPH s účinnosťou od 01.01.2008 ako jedno z ustanovení prílohy č. 6 bod 7 k Zákonom o DPH. Z toho vyplýva, že ak správne orgány uviedli čl. 203 Smernice Rady 2006/112/ES a uviedli aj čl. 21 bod 1 písm. d) Šiestej smernice, je toto právne posúdenie správne. Uvedené podporujú aj rozsudky ESD C-643/11 LVK-56 EOOD a C-454/98 Schmeink a Strobel, keď Súdny dvor rozhodol v súlade s citovanými ustanoveniami, že každá osoba, ktorá uvádza DPH na faktúre alebo inom dokumente slúžiacom ako faktúra, je povinná túto daň zaplatiť. Táto povinnosť má za cieľ zabrániť nebezpečenstvu straty daňových príjmov. Kasačný súd v kontexte smernice o DPH a judikatúry Súdneho dvora EÚ mal taktiež za to, že daňový subjekt DPH, ktorú uviedol na odberateľských faktúrach pre spoločnosť Harris a.s., Zvolen č. 260100005 zo dňa 13.03.2006 a č. 260100006 zo dňa 21.03.2006 a ktorú priznal v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie marec 2006 bol povinný zaplatiť do Štátneho rozpočtu. Preto aj argumentáciu žalobkyne v tomto smere aj kasačný súd vyhodnotil ako nedôvodnú.

45. Kasačný súd s poukazom na vyššie uvedené je názoru, že v konaní ako pred finančnými orgánmi, tak pred všeobecnými súdmi, sa nepreukázala potreba výkladu komunitárneho práva Súdny dvorom. Na základe uvedeného dospel kasačný súd rovnako ako správny súd k záveru, že nie je dôvod na prerušenie konania a polozenie prejudiciálnej otázky (ako ju formulovala sťažovateľka) Súdnemu dvoru, a to aj s ohľadom na skutočnosť, že smernica Rady 2006/112/ES, účinná od 01.01.2007, sa na predjednávanú vec nevzťahuje.

46. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, že sťažovateľke, ktorá v tomto konaní nemala úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP).

47. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky jednohlasne (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.